

Arrest

nr. 210 405 van 1 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor verzoeker, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 21 oktober 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 22 oktober 2015 asiel aan. Op 8 december 2016 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Volgens zijn verklaringen komt verzoeker op 2 oktober 2017 opnieuw België binnen zonder enig identiteitsdocument en op 3 oktober 2017 vraagt hij een tweede keer asiel aan. Op 22 juni 2018 beslist de commissaris-generaal opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 25 juni 2018 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst. U bent geboren in het dorp Kaga in het district Khogyani van de provincie Nangarhar. U bent ongeschoold en ongeveer vierentwintig jaar in 2018.

Op 22 oktober 2015 verklaarde u zich voor een eerste keer vluchteling. U vreesde rekrutering en vervolging door de taliban. Op 9 december 2016 weigerde het CGVS u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw afkomst uit het district Khogyani gelegen in de provincie Nangarhar tot aan uw vertrek naar België. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 3 oktober 2017 diende u een tweede verzoek in. In het kader van uw tweede verzoek verklaart u dat u Afghanistan verliet op twaalf- à dertienjarige leeftijd omdat u seksuele betrekkingen had met uw nicht van vijftientig. U vluchtte naar de stad Isfahan in Iran waar u vijf jaar verbleef en werkte als arbeider op constructiesites. U werd tweemaal van Iran naar de grens met Afghanistan gedeporteerd, maar keerde telkens terug naar Iran. Vervolgens trok u naar Istanbul in Turkije waar u twee jaar verbleef alvorens naar België te reizen. Ter staving van uw tweede verzoek legt u geen bijkomende stukken neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u in het kader van uw tweede verzoek doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens uw persoonlijk onderhoud herhaaldelijk en uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS d.d. 6 december 2017 p.2, hierna CGVS1; CGVS d.d. 19 maart 2018 p.2, hierna CGVS2; CGVS d.d. 26 april 2018 p.2,16-17, hierna CGVS3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

In de beslissing van het CGVS van 9 december 2016 werd vastgesteld dat er geen geloof kon gehecht worden aan uw voorgehouden identiteit, levensomstandigheden en verblijf in Khogyani. Hoewel u uw verklaringen aanpast en u nu beweert dat u negen jaar geleden uw dorp in Khogyani verliet moet er opnieuw worden vastgesteld dat er wederom geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde identiteit, levensomstandigheden en herkomst uit het dorp Kaga in het district Khogyani van de provincie Nangarhar. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden

vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat hoewel u na uw negatieve beslissing van het CGVS nog contact had met uw familie in Afghanistan u in uw huidig verzoek geen enkel stuk aanbrengt om uw identiteit, uw herkomst of uw verblijf in Iran en Turkije aan te tonen (CGVS3 p.11). U toont tijdens uw persoonlijk onderhoud slechts vier foto's van u in Turkije waaruit enkel kan opgemaakt kan worden dat u via Turkije naar België reisde zonder dat er vaststellingen uit getrokken kunnen worden voor de duur van uw verblijf (CGVS1 p.3-4). Andere stukken over uw identiteit, herkomst of verblijf in derde landen brengt u niet aan. Nochtans verklaarde u in uw eerste verzoek dat de taskara van u en uw vader naar u in België onderweg waren (CGVS 24/10/2016 p.14). Een verklaring voor de afwezigheid van deze stukken die gezien de eerdere vaststellingen omtrent uw identiteit, levensomstandigheden en verblijfplaatsen redelijkerwijs van u verwacht kunnen worden heeft u niet. U antwoordt slechts dat u al uw stukken reeds neerlegde (CGVS2 p.3). Een uitspraak waarmee u slechts verwijst naar het Belgische arbeidscontract dat u in uw eerste verzoek neerlegde.

Naast het gebrek aan stavingstukken geeft u evenmin zicht op het moment waarop u Afghanistan verliet en op de leeftijd die u destijds had. Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u vier jaar in Iran en twee jaar in Turkije doorbracht, verklaart u op het CGVS dat u voor uw aankomst in België in oktober 2015 vijf jaar in Iran en twee jaar in Turkije leefde wat betekent dat u in het najaar van 2008 Khogyani verliet (CGVS1 p.2,4; CGVS2 p.2, DVZ verklaring meervoudige aanvraag punt 15). Tegelijkertijd stelt u echter dat u op het moment van de dood van Haji Zaman anderhalf jaar later in februari 2010 nog thuis in Khogyani leefde (CGVS3 p.13). Deze discrepantie wijst erop dat u geen zicht wenst te geven op het moment van uw vertrek uit Afghanistan. Op de leeftijd die u op het moment van uw vlucht naar Iran had wilt u evenmin uw licht laten schijnen. Eerst herhaalt u meermaals dat u destijds twaalf of dertien jaar oud was, om eveneens te vermelden dat u toen dertien of veertien jaar was (CGVS2 p.3, CGVS3 p.7,8,11,12,13). Deze verklaringen liggen in de lijn van het geboortjaar dat u doorheen uw eerste verzoek in België opgaf, met name 1998 (CGVS 24/10/2016 p.3). De leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij verwierp de u ingeroepen minderjarigheid en u kreeg de geboortedatum 1/1/1994 toegekend. Op basis van deze geboortedatum was u in het najaar van 2008 veertien jaar en op het moment van het overlijden van Haji Zaman zelfs zestien jaar of indien u slechts vier jaar in Turkije doorbracht zeventien jaar oud. In uw huidig verzoek om internationale bescherming houdt u dus nog steeds vast aan de geboortedatum die vals werd bevonden en tracht u derhalve nog steeds de Belgische asielinstanties in haar beoordeling van uw nood aan bescherming te misleiden door u meerdere jaren jonger voor te doen. Deze vaststelling klemmt des te meer omdat u herhaaldelijk naar uw leeftijd van twaalf of dertien jaar verwijst om te verklaren waarom u bepaalde kennis over Khogyani ontbreekt (CGVS3 p.7,8,12,13).

Naast uw jonge leeftijd haalt u ook uw ongeletterdheid aan om uw onwetendheid over uw regio te verklaren. Ook over dit aspect van uw identiteit legt u in uw huidig verzoek geen geloofwaardige verklaringen af. Zo stelt u dat u niet naar school ging omdat u het niet leuk vond en dus zelf besloot om niet naar school te gaan, tegen de zin van uw ouders (CGVS3 p.9-10). U had er zelfs ruzie over met uw ouders en werd door hen geslagen (CGVS3 p.9-10). U studeerde dan maar religieuze lessen thuis en ging naar de moskee (CGVS3 p.9). Hierbij aansluitend kan worden opgemerkt dat uw moeder les gaf aan anderen die speciaal daarvoor naar uw huis kwamen (CGVS3 p.8,12). Hieruit blijkt inderdaad nogmaals het enorme belang dat uw ouders hechtten aan onderwijs. Deze vaststelling wordt versterkt doordat uw jongere broers na uw vertrek uit Afghanistan sowieso naar school gingen in uw regio (CGVS3 p.12). U bevestigt dat u zeven à acht jaar was toen uw ouders u naar school wilden sturen (CGVS3 p.9). U wilde niet en ging zelfs geen enkele dag naar school, zo zegt u (CGVS3 p.9). Verbaasd over deze uitspraken wordt u gevraagd of u als zeven- à achtjarige op die manier tegen de wil van uw ouders inging (CGVS3 p.9). U antwoordt hierop positief (CGVS3 p.9). Deze gang van zaken lijkt hoogst ongebruikelijk voor iemand van amper zeven à acht jaar om tegen de wil van zijn ouders niet eens één dag naar school te gaan (CGVS3 p.9). Het is onvoorstelbaar dat uw ouders, die het enorm belangrijk vonden dat u naar school zou gaan, er niet in zouden slagen hun kind van zeven à acht jaar niet één dag naar school te laten gaan. Ten slotte is de Afgaanse context waarin u opgroeide niet gekend om haar toegeeflijkheid van ouders naar hun kinderen toe.

Uw voorgehouden ongeletterdheid moet eveneens op basis van uw activiteit op facebook in vraag gesteld worden. Op de facebookpagina van "A. T. (...)", die u opgaf tijdens uw persoonlijk onderhoud in uw eerste verzoek, blijkt u niet alleen zeer actief en talrijke vrienden te bezitten, ook kruipt u er geregeld in uw pen (CGVS 24/10/2016 p.20). In het Pashtou of het Dari schrijft u regelmatig stukken tekst en communiceert u ook met uw vrienden. In uw eerste verzoek trachtte u uw gebruik van facebook in uw gedaante als niet of nauwelijks geschoolde man te minimaliseren door de uitspraak dat u vriend in het opvangcentrum u voor u inlogt in uw facebookaccount omdat u er niet toe in staat bent (CGVS 24/10/2016 p.20). U begon facebook echter ongeveer een half jaar voor uw aankomst in België te gebruiken. Deze vaststelling samen met uw veelvuldige gebruik van facebook en uw vlotte gebruik van een Afghaanse taal bevestigt bovenstaande bevinding dat u het CGVS het zicht op uw werkelijke scholingsgraad en levensomstandigheden wilt ontnemen.

Daarnaast ontvallen u nog bepaalde opvallende uitspraken. U stelt namelijk dat u van uw ouders niet naar buiten mocht (CGVS3 p.8-9,12). De reden daartoe was dat het niet veilig was voor u als jonge kerel en u zou kunnen worden meegenomen en misbruikt (CGVS3 p.8,12). U mocht niet zomaar met mensen buiten omgaan, zo zegt u, en u zou in aanraking kunnen komen met sigaretten en hasj (CGVS3 p.8,12). In deze context is het dan toch vreemd dat uw ouders u wel degelijk naar school wilden sturen waardoor u zich onvermijdelijk buitenshuis moest begeven (CGVS3 p.9). Bovendien kwamen er blijkbaar wel meisjes naar uw huis om lessen te volgen bij uw moeder, en begaven ze zich zo buiten hun respectievelijke huizen (CGVS3 p.8,12). Geconfronteerd met deze vaststellingen zegt u dat het enkel de buurmeisjes uit uw dorp waren die dit deden (CGVS3 p.12). U vervolgt door naar aanleiding van deze confrontatie plots te verklaren dat u zich toch wel buitenshuis begaf, en eigenlijk wel naar familieleden, trouwfeesten en begrafenissen ging (CGVS3 p.12). U liet zich hiertoe steeds vergezellen door uw moeder of vader (CGVS3 p.12). Naar de moskee gaan in de ochtend of namiddag vormde tevens geen belet voor u (CGVS3 p.9).

Het is opvallend dat u niet alleen uw verklaringen wijzigt maar ook dat u op deze manier redeneert. U woonde namelijk in Kaga, de districtshoofdplaats van uw district Khogyani (CGVS2 p.2). Als hoofdplaats van Khogyani is uw dorp ongetwijfeld beveiligd door de politie en ander overheidspersoneel. Op die manier is uw redenering dat het gevaarlijk zou zijn om u buitenshuis te begeven zeer opmerkelijk. Daarenboven kan men opmerken dat indien uw ouders inderdaad zoveel belang hechtten aan uw scholing, ze u als zeven à achtjarige zeker naar school hadden kunnen brengen in uw eigen dorp (CGVS3 p.8-9). Het CGVS kan niet anders dan tot het besluit komen dat u uw levensomstandigheden in Khogyani tot aan uw vertrek naar Iran niet aannemelijk hebt kunnen maken.

Uw intentie om geen zicht te bieden op uw eigen levensomstandigheden voor uw vertrek uit Afghanistan trekt u ook door naar de levensomstandigheden van uw familieleden, die volgens u in Khogyani zouden wonen (CGVS3 p.12). Uw broers waren op het moment van uw vertrek uit Afghanistan, zo'n tien jaar geleden, ongeveer vier en zes jaar (CGVS3 p.12). U wordt eerst gevraagd of uw broers naar school gingen nadat u Afghanistan had verlaten (CGVS3 p.12). U zegt dat u het nu niet weet en dat het tien jaar geleden moeilijk was om naar school te gaan, maar dat het nu wel mogelijk zou zijn (CGVS3 p.12). Als u de vraag wordt herhaald weet u plots te zeggen dat ze sowieso wel gingen, maar toen u nog in Afghanistan was, ze niet gingen (CGVS3 p.12). Verdergaand op deze verklaring wordt u gevraagd naar welke scholen ze dan gingen (CGVS3 p.12). Deze vraag blijkt u echter te moeilijk (CGVS3 p.12). U was in België, Turkije of Iran, dus u kan niet weten naar welke school ze gingen (CGVS3 p.12). Dat u ondanks het contact met uw ouders na uw vertrek deze eenvoudige vragen over de leefwereld van uw broers niet of niet eensluidend kunt beantwoorden voegt zich bij bovenstaande vaststelling dat u op de werkelijke herkomst en levensomstandigheden van u en uw familieleden geen zicht wilt geven.

Ook kunnen uw verklaringen over de beroepsactiviteit van uw vader en het eraan verbonden inkomstenpatroon van uw familie in uw eerste volgend verzoek niet overtuigen. U beschrijft een situatie waarbij de vele gronden die uw familie bezit aan andere landbouwers werden verpacht terwijl uw vader enkele keren per jaar andere mensen op hun gronden hielp. Ander werk had uw vader niet (CGVS3 p.11). Deze voorstelling staat in contrast met uw beweringen tijdens uw eerste verzoek. Toen stelde u dat de oppervlakte van de gronden van uw familie overeen kwam met vijf of zes keer het lokaal van zo'n tien tot vijftien m² waarin uw persoonlijk onderhoud plaats vond (CGVS 24/10/2016 p.20). Een dergelijke oppervlakte is bezwaarlijk veel te noemen, laat staan voldoende om een gezin louter op basis van de pachtopbrengst te laten overleven. Bovendien beweerde u toen dat uw vader zijn eigen gronden verzorgde (CGVS 24/10/2016 p.4). Dat u afwijkende verklaringen aflegt over de inkomsten en de

beroepsactiviteit van uw vader haalt verder het geloof in de verklaarde levensomstandigheden van u en uw familie onderuit.

De beoordeling uit uw vorige verzoek overeind blijft overeind staan. Ondanks uw gewijzigde verklaringen moet erop gewezen worden dat u ook in uw huidige verzoek geen zicht wenst te geven op uw werkelijke identiteit en verblijfssituatie in Afghanistan. Daarnaast moet er vastgesteld worden dat ook uw verklaring in Iran en Turkije te hebben gewoond niet kan verhelpen dat u onvoldoende kennis over uw regio van herkomst kan aanreiken om te kunnen aannemen dat u in Kaga woonde. Uw beweerde verblijf te Kaga in het district Khogyani in de periode voor uw vertrek naar Iran wordt teniet gedaan door de vaststellingen die tijdens uw eerste verzoek werden gedaan in combinatie met de vaststellingen uit uw tweede verzoek.

Allereerst kon worden vastgesteld uit uw eerste verzoek dat uw landbouwkennis ernstige hiaten kende. Uw vader was nochtans zelf op de velden actief als landbouwer u woonde in een rurale omgeving te Khogyani (CGVS3 p.2,11). U verklaart dat u veel gronden had en er anderen werkten op die gronden (CGVS3 p.11). De inkomsten van die gronden kwamen uw familie toe om te overleven, aldus uw verklaringen (CGVS3 p.11). Zelfs rekening houdend met uw jonge leeftijd zou u zo toch beter op de hoogte moeten zijn van de landbouw in uw regio. Ook op vlak van uw geografische kennis schoot u ernstig tekort in uw eerste verzoek. Zelfs indien u daadwerkelijk maar twaalf à veertien jaar in Kaga woonde zou er van u die er in contact kwam met anderen meer kennis ter zake verwacht mogen worden over zijn nabije regio (CGVS3 p.8,11-12).

De vraag om andere scholen op te noemen in uw district naast het Jihadi Lesium in uw dorp is te moeilijk voor u (CGVS3 p.8). U stelt dat er vele andere scholen zijn in Khogyani, maar u erkent dat u het niet weet (CGVS3 p.8). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd blijkt dat er wel degelijk vele scholen in Khogyani zijn en waarvan twee in uw dorp Kaga, namelijk de Kaja Girls Primary School en de Malikyar Hotak High School. Het is zeer vreemd dat u, gezien uw contact met anderen en uw leefwereld als religieuze student, geen weet heeft van deze scholen.

Over bepaalde prominenten uit uw regio bent u slecht geïnformeerd. Zo beweerde u tijdens uw eerste verzoek dat de bekende moedjaheddinleider Haji Zaman in uw dorp woonde toen ook u daar vertoefde. In werkelijkheid is het op basis van uw verklaringen onmogelijk dat u deze beruchte krijgsheer als dorpsgenoot zou hebben gehad. Ook is het politiehooft Samiullah Wazir u onbekend (CGVS3 p.7). Hij was nochtans het politiehooft van uw district in 2006 en werd tevens gedood door een landmijn dichtbij het hoofdkwartier van Khogyani district, zijnde uw dorp Kaga. De administratief chef van Khogyani Abdul Jabbar en die door dezelfde aanslag als Samiullah Wazir om het leven kwam is u eveneens onbekend (CGVS3 p.8). Farooq Garandi die door een aanslag werd omgebracht kent u ook niet (CGVS3 p.7). Hij was het hoofd van de politie te Khogyani en werd in uw eigen dorp in april 2008 gedood. U woonde in het districtscenter Kaga en dus vlakbij de plaats waar deze aanslagen op deze prominente leden van de overheid gebeurden. Op die manier is het opvallend dat hun namen u niets zeggen.

Daarnaast kon u in uw eerste verzoek geen concrete voorbeelden aanhalen van hoe de politie en het leger de taliban bestrijden. Uw verklaringen orent de veiligheidssituatie in uw regio in uw tweede verzoek zijn eveneens niet erg verhelderend. U wordt gevraagd om een beeld van die situatie te schetsen en te bepalen welke dorpen bijvoorbeeld veilig en welke niet veilig waren (CGVS3 p.10). U zegt dat het nergens veilig is in Khogyani, in geen enkel dorp en zelfs niet in uw provincie en niet in heel Afghanistan (CGVS3 p.10). Vervolgens wordt gevraagd om toch een specifiek beeld op te hangen en bijvoorbeeld te zeggen waar de taliban zich ophielden (CGVS3 p.10). U verklaart dat de taliban overal actief is en er van elk huis leden van de taliban zijn (CGVS3 p.10). U vervolgt door te stellen dat ze vooral in de bergen wonen (CGVS3 p.10). Aan de hand van deze verklaring vraagt het CGVS u om nogmaals specifiek te zijn en te zeggen in welke dorpen of nabij welke dorpen ze zich dan voornamelijk bevonden (CGVS3 p.10). Wederom is uw antwoord onprecies. U zegt dat de taliban in de zwarte en in de witte bergen wonen en in de districten Sherzad en Wazir (CGVS3 p.10). De vaststelling dat u geen duidelijkheid kan scheppen over de plaatsen waar de gevreesde taliban zich ophielden in uw eigen district is zeer opmerkelijk. Ondanks uw jeugdige leeftijd kan er toch verwacht worden dat u op de hoogte was van bepaalde plaatsen waar de taliban zich ophielden (CGVS3 p.10). In de orale cultuur waarin u opgroeide moet en de naburige dorpen die door de aanwezigheid van de taliban te gevaarlijk waren voor de inwoners van het districtscentrum een gespreksonderwerp zijn geweest. De waarschuwingen die hieromtrent geuit werden zouden zelfs u als twaalf à zeventienjarige niet mogen zijn ontgaan. Er kwamen immers andere mensen naar uw huis om les te volgen, u ging naar de

moskee, naar familie, naar trouwfeesten en begrafenissen en had zo dus contact met anderen, evenals uw vader die zich buitenshuis begaf om met anderen te werken (CGVS3 p.8,11-12). De vaststelling die in het kader van uw eerste verzoek werd gedaan wordt door uw vage en beperkte verklaringen omtrent de veiligheidssituatie in Khogyani zo wederom bevestigd.

Dat u, die van uw geboorte tot aan uw vertrek naar Iran in Kaga woonde en die in contact stond met anderen, zulke hiaten in uw kennis vertoont, is onaanvaardbaar.

Uw advocaat werpt terloops op dat u mogelijks zou zijn verwesterd en dat de Commissaris-Generaal deze piste kan bekijken (CGVS3 p.18). Deze suggestie van uw advocaat onderbouwt hij op geen enkele wijze. Evenmin worden het aangegeven door u tijdens de drie persoonlijke onderhouds die u op het CGVS had. U bent ruimschoots in staat geweest om uw verzoek voor te bereiden en om uw asielmotieven op het CGVS toe te lichten. Dat uw advocaat een blote suggestie doet is dan ook allerm minst ernstig. Uw meester erkent bovendien zelf dat het CGVS u voldoende ruimte heeft gegeven of nog dingen toe te voegen (CGVS3 p.18). Op die manier mag het duidelijk zijn dat uw meester een blote bewering doet die nergens in de notities van uw verscheidene onderhouds wordt gestaafd.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk tot aan uw vertrek naar Iran verbleven te hebben in het dorp Kaga in het district Khogyani gelegen in de provincie Nangarhar. Door de ongeloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in deze regio kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaring dat u voor uw vertrek naar Iran in Kaga heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 26 april 2018 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf en reisdocumenten (CGVS3 p.16-17). U werd uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verblijf te Khogyani voor uw vertrek uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het voor de beoordeling van uw verzoek van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België (CGVS3 p.16-17). Echter, u heeft er voor gekozen vast te houden aan uw initiële verklaringen en u herhaalde afkomstig te zijn van Khogyani (CGVS3 p.17).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw vertrek naar Iran. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het “fair-play beginsel”.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“4.1. Volgens het Commissariaat-generaal heeft de verzoeker doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 1951 (Vluchtelingenconventie).

Daarnaast is het volgens het Commissariaat-generaal ook niet aannemelijk dat de verzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals vereist voor de subsidiaire bescherming.

Dit alles door het feit dat het Commissariaat-generaal geen geloof hecht aan herkomst van de verzoeker uit Kaga, district Khogyani van de provincie Nangarhar van de verzoeker.

Het CGVS gaat zelfs zo ver door te stellen dat de verzoeker zijn herkomst en levensomstandigheden in Afghanistan bewust verborgen houdt.

Het CGVS betwist het vijfjarig verblijf van de verzoeker als illegale Afghaanse vluchteling in Iran niet.

De verzoeker verwijst naar het art. 48/5 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat rekening moet gehouden worden met alle persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Zoals verder zal blijken, is dit niet gebeurd.

Het art. 48/5 Vreemdelingenwet stelt hieromtrent :
"(...)"

4.2. Daarnaast wenst de verzoeker op het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringverplichting te wijzen.

- 4.2.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.

Uit het verder uiteengezette zal blijken dat het Commissariaat-generaal niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie tot haar conclusie is gekomen.

- 4.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals omschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)1.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden en moet rekening gehouden worden met alle feitelijke omstandigheden die het administratief bestuur bekend zijn.

Uit het verder uiteengezette zal blijken dat er geen afdoende verwijzingen zijn naar de individuele situatie en bepaalde essentiële aspecten van de geuite vrees van de verzoeker. De beslissing zal bijgevolg hervormd, dan wel vernietigd moeten worden.

- 4.2.3 Tenslotte wenst de verzoeker nog te wijzen op het fair-play beginsel.

Overeenkomstig dit beginsel moet de overheid bij het nemen van een beslissing zich onpartijdig opstellen de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht nemen.

Het Commissariaat-generaal blijft echter verwijzen naar de eerste asielaanvraag en stelt dat de herkomst van de verzoeker uit het district Khogyani in Afghanistan ongeloofwaardig is, terwijl het andere cruciale punten over hoofd ziet, op basis waarvan de verzoeker een beschermingsstatuut kan krijgen.

De verzoeker is dus ernstig gegriefd door deze beslissing.

4.3. Hieronder overloopt de verzoeker de motivering van de bestreden beslissing en zet zijn middel verder uiteen.

- 4.3.1 Aangaande de leeftijd van de verzoeker bij zijn vertrek uit Afghanistan

Het CGVS stelt dat de verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot zijn leeftijd en leidt hieruit af dat hij bewust zijn ware leeftijd zou verbergen. Daarnaast verwijst het CGVS dat zijn opgegeven geboortjaar 1998 als 'vals' werd bevonden en gecorrigeerd naar 1994.

De verzoeker kan met een dergelijke motivering niet akkoord gaan.

De verzoeker stelt uitdrukkelijk dat hij niet de bedoeling had om de asielinstanties te misleiden. Het is een Afghanistan een realiteit dat veel mensen hun leeftijd niet kennen omdat er met de gewoonte bestaat om alle pasgeboren op te registreren.

Dit is ook zo in het geval van de verzoeker, hij heeft namelijk nergens een specifieke datum vermeld. Ook met bij zijn eerste aanvraag in België. Hij verklaarde enkel 17 jaar te zijn en op deze manier werd er teruggerekend om vast te stellen dat hij geboren zou zijn in het jaar 1998.

Dit werd dan met de leeftijdstest van de Dienst Voogdij gecorrigeerd naar 1994.

Daarnaast wil de verzoeker opmerken dat de methode van de botscan niet zonder controverse is.

Zo is er een zaak hangende bij het EHRM tegen Italië (Darboe en Camara t. Italië, 5797/17, zie stuk 2). De verzoekers stellen dat het louter uitvoeren van een botscan om de leeftijd te bepalen in strijd met artikel 3 en artikel 8 EVRM nu dat de Italiaanse wet een multidisciplinair onderzoek vereist met onder andere de tussenkomst van een pediater.

Ook vanuit de UNHCR, Unicef en IRC wordt er gepleit voor een multidisciplinaire aanpak (zie stuk 3).

Er moet gestreefd worden naar een aanpak waarbij een medische, sociale, culturele en psychologische analyse wordt uitgevoerd. Daarnaast moet er ook gewerkt worden aan een effectief rechtsmiddel tegen de leeftijdsbepaling.

Het CGVS gaat dus te kort door de bocht door te stellen dat er hier opzettelijke misleiding in het spel is. Het CGVS zoekt ten rechte kwade trouw in het feit dat de verzoeker zijn leeftijd en geboortedatum niet kent.

Dit gegeven zet echter wel de toon van de gehele beslissing, waaruit zou blijken dat de verzoeker het CGVS opzettelijk tracht te misleiden.

- 4.3.2 Aangaande de kennis van de regio van herkomst

Het CGVS legt in de bestreden beslissing zeer sterk de nadruk op het feit dat de verzoeker een onvoldoende kennis heeft van zijn regio van herkomst nl. Kaga, district Khogyani provincie Nangarhar. Het CGVS stelt dat de verzoeker een onvoldoende kennis heeft van de landbouw in zijn regio. Daarnaast kan de verzoeker niet genoeg scholen opnoemen uit de omgeving van zijn dorp. Hij heeft ook onvoldoende kennis van bekende politici in zijn regio van herkomst. Tenslotte is hij ook niet op de hoogte op welke concrete manier de politie de taliban bestrijdt. Het CGVS lijdt hieruit af dat de verzoeker niet afkomstig is uit Kaga.

De verzoeker kan met een dergelijke gevolgtrekking niet akkoord gaan.

Ten eerste wenst hij erop te wijzen dat hij zijn dorp, ondertussen, 9 jaar verlaten heeft. Hij verbleef 5 jaar in Iran en dan nog eens 2 jaar in Turkije. Bovendien verliet de verzoeker op twaalf à dertienjarige leeftijd zijn dorp.

Deze persoonlijke omstandigheden zijn door het CGVS onvoldoende in rekening gebracht. Het CGVS spreekt in de bestreden beslissing van de orale cultuur waarbij er veel informatie wordt doorgegeven en dat hij dit als jongere zou moeten onthouden.

Het CGVS gaat er echter aan voorbij dat de verzoeker zeer jong was, toen hij nog in Afghanistan woonde. Hij werd dan ook niet zomaar toegelaten om alle onderwerpen samen met de volwassenen te bespreken. Daarnaast blijkt ook uit de ouders zeer beschermend waren tegenover de verzoeker en dat hij niet veel buiten mocht komen.

Het blijft merkwaardig dat het CGVS een dergelijk groot belang hecht aan de zeer precieze herkomst uit Afghanistan terwijl het verzoekers verblijf in Iran niet in vraag stelt.

Het CGVS handelt hierbij onzorgvuldig en schendt het fair-play-beginsel door niet verder te kijken dan de eerste asielaanvraag van de verzoeker. De verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat het CGVS in een tunnelvisie zit en niet verder wenst te kijken dan de eerste asielaanvraag.

Dit alles, terwijl de verzoeker weldegelijk voldaan heeft aan zijn medewerkingsplicht. Hij heeft immers de waarheid verteld over zijn verblijf in Iran en Turkije.

- 4.3.3 Aangaande verzoekers lang verblijf in Iran

a) Het CGVS be vraagt de verzoeker gedurende de drie interviews zeer grondig met betrekking tot zijn verblijf in Iran (CGVS I p. 4-14; CGVS 11 p. 3-11; CGVS III p. 2-7).

Het is dan ook onbegrijpelijk dat het CGVS niets doet met deze informatie. Het CGVS hecht geen geloof aan het feit dat de verzoeker tot zijn vertrek naar Iran in het district Khogyani verbleef maar stelt nergens in de bestreden beslissing zijn 5-jarig verblijf in Iran in vraag.

De verzoeker leidt hieruit af dat zijn verblijf in Iran en Turkije niet in twijfel worden getrokken.

De verzoeker heeft dan ook een goede kennis met betrekking tot Iran opgebouwd en er is hem daarover meer bijgebleven. Hij was toen immers al ouder en lette op verschillende zaken terwijl hij dat als kind minder deed

Zo kent hij de verschillende buurten en wijken van Isfahan (CGVS I p. 4; CGVS II p. 3). Daarnaast kan hij ook verschillende Iraanse provincies opnoemen (CGVS I p. 8).

Hij kan verder ook de Iraanse televisiezenders opnoemen (Tv 1, Tv 2, sportkanaal, 3de kanaal, het lokale Sadayee Sima) en ook het voetbalprogramma van Adef Ferdosipour "Nawad"(Zie stuk 4). De verzoeker is immers geïnteresseerd in voetbal en, hoewel zijn voorkeur uitging naar de Europese voetbalcompetities, volgde hij ook het voetbal in Iran (p. 7-8). Daarnaast kent hij de voetbalclubs die kampioen (Persepolis, Estiglal, Sepahan) werden wanneer hij in Iran verbleef en kan hij ook bekende spelers benoemen (CGVS 11 p. 9-10).

De verzoeker heeft verder ook aangetoond dat hij het Farsi machtig is, eerst door woorden te vertalen tijdens het eerste gehoor (CGVS I p. 6-7). Tijdens het interview sprak hij ook Farsi met de tolk en dat verliep vlot. De verzoeker heeft als Pashtou-spreker zich in Iran het Farsi eigen gemaakt (CGVS III p. 16).

De verzoeker is verder op hoogte van de verschillende politiediensten van Iran waaronder ook de 'Basij' (CGVS III p. 3).

De verzoeker weet ook verder dat in Iran de doodstraf nog steeds bestaat en dat deze wordt toegepast voor onder andere: overspel, moord en druggerelateerde misdrijven en meestal wordt uitgevoerd door ophanging (zie stuk 5):

"(...)"

(CGVSIII p. 5)

Wat de verzoeker verder wel parten speelt is zijn fragmentarische kennis van de Iraanse politiek. De verzoeker wenst wel op te merken dat hij vijf jaar illegaal in Iran verbleef. Hij had te kampen met discriminatie en het risico op deportatie hing voortdurend boven zijn infra 4.3.4 b))

Het laatste wat de verzoeker in deze situatie zou doen is de Iraanse politiek volgen. Hij kent dan ook geen enkele politieke partij.

Hij kan echter wel dingen vertellen over de presidentsverkiezingen van 2009 Zo kent hij Mir-Hossein MOUSAVI (zie stuk 6) die in 2009 uiteindelijk het onderspit moest delven tegen Mahmoud Ahmadinejad. De verzoeker wist ook te vertellen dat MOUSAVI meer vrijheid wenste in te voeren (CGVS II p. 5-6).

Daarnaast kan de verzoeker ook vertellen over de protesten die uitbraken na de verkiezingen van 2009 en deze vonden ook plaats in de stad waar hij woonde, Isfahan:

"(...)"

(CGVS III 3-4)

Verder kent de verzoeker ook president Rouhani (CGVS III p. 6).

Gelet op de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker heeft hij echter een voldoende kennis van de Iraanse politiek.

b) De verzoeker kan niet begrijpen waarom zijn vervolgingsvrees t.a.v. Iran niet werd onderzocht. Tijdens de verhoren werden er veel vragen gesteld over het verblijf in Iran maar niet over de problemen van de verzoeker aldaar, als illegale Afghaanse vluchteling.

Daarnaast gaf de verzoeker zelf aan tweemaal te zijn gedeporteerd naar de grens met Afghanistan. Hij kon echter wel met behulp van een smokkelaar snel naar Iran terugkeren:

(...)

(CGVS I p. 13-14)

(...)

(CGVS II p. 10-11)

Ondanks het feit dat de verzoeker gedetailleerde en consistente verklaringen aflegde met betrekking tot zijn twee deportaties en terugkeer naar Iran, werden deze elementen niet onderzocht in de bestreden beslissing.

Het is verder zo dat er een zeer ernstige en systematische discriminatie is van Afghaanse illegale vluchtelingen in Iran en het CGVS is daar voldoende van op de hoogte.

De hieronder aangebrachte informatie komt dan ook grotendeels uit COI informatie van het CGVS zelf.

Uit de COI Focus d.d. 22/11/2017 (zie stuk 7) en ook het rapport van Asyls van maart 2018 (zie stuk 8) blijkt dat de situatie van Afghanen in Iran uiterst precair is, dit op het vlak van verblijfsrecht schending van het non-refoulementbeginsel, institutionele discriminatie van Afghanen en de algemene economische situatie.

Uit de COI Focus "Afghanen in Iran: verblijfsstatuten en voorzieningen" dd. 22 november 2017 (zie stuk 7) blijkt dat Afghanen in Iran hun amayeshstatus kwijt raken bij het missen van een herregistratie (COI Focus stuk 12 p. 9).

Verder blijkt uit dezelfde COI Focus dat er momenteel een registratiecampagne aan de hand is maar de uitkomst van de registratie onzeker is.

Het is momenteel niet duidelijk of er een mogelijkheid zal zijn om met deze laatste registratie het verblijf te legaliseren (COI Focus stuk 7 p. 11).

Bovendien blijkt uit dezelfde COI Focus dat Afghanen vaak gedeporteerd worden uit Iran. De COI Focus verwijst naar een rapport van Human Rights Watch waaruit blijkt dat de deportaties met een zodanige snelheid gebeuren dat de betrokkenen zelfs niet de kans kregen om hun legaal verblijf aan te tonen (COI Focus stuk 7 p. 25).

De deportaties zelf gebeuren dan ook onder mensonwaardige omstandigheden. Zo worden de mensen die dreigen uitgewezen te worden bestolen van persoonlijke bezittingen, gescheiden van hun familie en mishandeld in detentiecentra.

Personen die hun deportatie niet kunnen betalen worden soms maandenlang vastgehouden in detentiecentra waar ze zware arbeid moeten verrichten totdat ze hun deportatie kunnen betalen (COI Focus stuk 7 p. 25). De verzoeker had het geluk dat hij steeds geld op zak had en zo de busrit naar Nimroz vanuit het detentiecentrum kon betalen.

De verzoeker drijft dus bij terugkeer naar Iran uitgewezen te worden naar Afghanistan een land met een zeer slechte veiligheidssituatie. Ma zijn twee deportaties wenste hij enkel om zo snel mogelijk terug te keren naar Iran vanwege de ernstige onveiligheid:

"(...)"

(CGVS II p. 11).

Indien de verzoeker er toch in slaagt om in Iran te blijven, hoogstwaarschijnlijk illegaal, zal hij opnieuw uitgebuit en gediscrimineerd worden.

De COI Focus bevestigt ook dat Afghanen in Iran vaak te maken krijgen met discriminatie. Er wordt namelijk misbruik gemaakt van hun precaire positie.

Zo wonen Afghanen vaak bij huisjesmelkers in sloppenwijken (COI Focus stuk 7 p. 17), ze kunnen niet vrij reizen binnen Iran (COI Focus stuk 7 p. 17), ze vinden in de praktijk geen toegang tot de reguliere arbeidsmarkt (COI Focus stuk 7 p. 19). Bovendien mogen zelfs gedocumenteerde Afghanen in Iran geen eigendom bezitten (COI Focus stuk 7 p. 19).

Ook de verzoeker werkte in de informele sector tegen een laag loon dat hij niet op tijd ontving.

Deze problemen en risico's worden ook bevestigd in het rapport van Asylos van maart 2018 (zie stuk 8). Het rapport heeft het onder andere over het feit dat Afghanen in Iran op heden hun verblijf niet meer kunnen legaliseren en er hierdoor een groot risico op deportatie is en een schending van het non-refoulement beginsel. Er is verder ook sprake van diepgewortelde discriminatie en geweld tegen Afghaanse vluchtelingen. (stuk 8 p. 1-16).

De verzoeker kan niet begrijpen dat zijn vrees ten aanzien van Iran niet is onderzocht. Er werden hem vooral vragen gesteld die peilden naar zijn verblijf in Iran. Maar niet over de mensonwaardige behandelingen van Afghanen in Iran.

De situatie is dermate kritiek dat Afghanen die een lang verblijf in Iran kunnen aantonen, de subsidiaire beschermingsstatus toegekend krijgen.

Deze vaststelling verbaast des te meer omdat het CGVS het verblijf van de verzoeker in Iran niet in twijfel trekt.

Gelet op de bovenstaande risico's vraagt de verzoeker uw Raad hem de subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van zijn lang verblijf in Iran dat in de bestreden beslissing met betwist wordt.

4.5. Hoewel de Raad geen eigen onderzoeksbevoegdheid heeft, kan zij wel in casu oordelen in volheid van bevoegdheid.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat het Commissariaat-generaal op onredelijke wijze en onafdoende wijze de verklaringen van de verzoeker in rekening gebracht en te snel tot het besluit is gekomen dat er in hoofde van verzoekers geen nood is aan bescherming.

Bijgevolg kan uw Raad wel overgaan tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.6. In ondergeschikt verzoekt de verzoeker de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de Commissaris-Generaal nu hoe dan ook vast staat dat de beslissing niet gestoefd is op alle aangereikte informatie en de beslissing niet genomen is gebaseerd op een grondig onderzoek. Meer bepaald werd de vrees van de verzoeker ten aanzien van Iran niet onderzocht"

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een persbericht van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 14 februari 2017;
- een "Discussion paper on a possible way forward to strengthen policies and practices for unaccompanied and separated children" van UNHCR, Unicef en IRC van 17 november 2016;
- een artikel op Wikipedia over Adel Ferdosipour;
- een artikel op Wikipedia over de doodstraf in Iran;
- een artikel op Wikipedia over Mir-Hossein Mousavi;
- de COI Focus "Iran. Afghanen in Iran: verblijfsstatuten en voorzieningen" van 22 november 2017;
- het rapport "Situation of Afghan asylum seekers in Iran" van Asylos van maart 2018.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking, nu er opnieuw geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde identiteit, levensomstandigheden en herkomst uit het dorp Kaga in het district Khogyani van de provincie Nangarhar (Afghanistan). De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) verzoeker geen enkel stuk aanbrengt om zijn identiteit, zijn herkomst of zijn verblijf in Iran en Turkije aan te tonen, dat (ii) verzoeker evenmin zicht geeft op het moment waarop hij Afghanistan verliet en op de leeftijd die hij destijds had, dat (iii) verzoeker zijn ongeletterdheid aanhaalt om zijn onwetendheid over zijn regio te verklaren, doch hierover geen geloofwaardige verklaringen aflegt, dat (iv) verzoeker daarnaast nog bepaalde opvallende uitspraken ontvallen, dat (v) verzoeker geen zicht biedt op de levensomstandigheden van zijn familieleden, dat (vi) verzoekers beweerde verblijf te Kaga in het district Khogyani in de periode voor zijn vertrek naar Iran wordt teniet gedaan door de vaststellingen die tijdens zijn eerste verzoek werden gedaan in combinatie met de vaststellingen uit zijn tweede verzoek, en dat (vii) de suggestie van verzoekers advocaat dat verzoeker mogelijks verwesterd zou zijn op geen enkele wijze onderbouwd wordt. Omwille van de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde regio van herkomst in Afghanistan, hecht de commissaris-generaal evenmin enig geloof aan verzoekers asielrelaas, dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Aangaande de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker, door bewust de ware toedracht over zijn verblijf voor zijn vertrek naar Iran, dat de kern van zijn asielrelaas raakt, te verzwijgen, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het enig middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

In zijn tweede asielaanvraag verklaart verzoeker Afghanistan verlaten te hebben en naar Iran gevlucht te zijn omdat hij op twaalf- à dertienjarige leeftijd seksuele betrekkingen had met zijn gehuwde nicht en daarbij werd betraptd.

Na lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er opnieuw niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij de aanvang van de asielpcedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De plicht tot medewerking vereist dus van verzoeker dat hij correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit, zijn nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. Te dezen blijkt uit het geheel van de door hem afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken duidelijk dat verzoeker niet voldaan heeft aan deze plicht tot medewerking. Verzoeker biedt de Belgische asielinstanties immers geen zicht op zijn werkelijke herkomst.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoeker, hoewel hij volgens zijn verklaringen na zijn eerste negatieve beslissing van de commissaris-generaal nog contact had met zijn familie in Afghanistan, in zijn huidig verzoek geen enkel stuk aanbrengt om zijn identiteit, zijn herkomst of zijn verblijf in Iran en Turkije aan te tonen. Verzoeker toonde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op zijn gsm slechts vier foto's waarop hijzelf te zien is in Turkije (adm. doss., stuk 24, gehoorverslag 6 december 2017, p. 3-4), doch hieruit kan enkel worden opgemaakt dat hij via Turkije naar België reisde zonder dat er vaststellingen uit getrokken kunnen worden inzake de duur van zijn verblijf in aldaar. Hoewel hij tijdens zijn eerste asielaanvraag verklaarde dat de taskara's van hem en zijn vader naar hem in België onderweg waren (adm. doss., stuk 37, gehoorverslag 24 oktober 2016, p. 14), brengt hij ook bij zijn huidig verzoek geen andere stukken aan over zijn identiteit, herkomst of verblijf in derde landen. Verzoeker heeft geen verklaring voor de afwezigheid van deze stukken. Nochtans zou dit redelijkerwijs van hem verwacht kunnen worden gezien de eerdere vaststellingen omtrent zijn identiteit, levensomstandigheden en verblijfplaatsen. Verzoeker antwoordt slechts dat hij al zijn stukken reeds neerlegde (adm. doss., stuk 9, gehoorverslag 19 maart 2018, p. 3), waarmee hij slechts verwijst naar het Belgische arbeidscontract dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag neerlegde, waarover in de beslissing van de commissaris-generaal van 8 december 2016 reeds werd gesteld dat dit louter aangeeft dat hij in België een stage kan volgen in het kader van een beroepsovereenkomst, maar dat het niets zegt over zijn verblijf in het district Khogyani.

Naast het gebrek aan stavingstukken geeft verzoeker evenmin zicht op het moment waarop hij Afghanistan verliet en op de leeftijd die hij destijds had. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende toelichting:

“Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u vier jaar in Iran en twee jaar in Turkije doorbracht, verklaart u op het CGVS dat u voor uw aankomst in België in oktober 2015 vijf jaar in Iran en twee jaar in Turkije leefde wat betekent dat u in het najaar van 2008 Khogyani verliet (CGVS1 p.2,4; CGVS2 p.2, DVZ verklaring meervoudige aanvraag punt 15). Tegelijkertijd stelt u echter dat u op het moment van de dood van Haji Zaman anderhalf jaar later in februari 2010 nog thuis in Khogyani leefde (CGVS3 p.13). Deze discrepantie wijst erop dat u geen zicht wenst te geven op het moment van uw vertrek uit Afghanistan. Op de leeftijd die u op het moment van uw vlucht naar Iran had wilt u evenmin uw licht laten schijnen. Eerst herhaalt u meermaals dat u destijds twaalf of dertien jaar oud was, om eveneens te vermelden dat u toen dertien of veertien jaar was (CGVS2 p.3, CGVS3 p.7,8,11,12,13). Deze verklaringen liggen in de lijn van het geboortjaar dat u doorheen uw eerste verzoek in België opgaf, met name 1998 (CGVS 24/10/2016 p.3). De leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij verwierp de u ingeroepen minderjarigheid en u kreeg de geboortedatum 1/1/1994 toegekend. Op basis van deze geboortedatum was u in het najaar van 2008 veertien jaar en op het moment van het overlijden van Haji Zaman zelfs zestien jaar of indien u slechts vier jaar in Turkije doorbracht zeventien jaar oud. In uw huidig verzoek om internationale bescherming houdt u dus nog steeds vast aan de geboortedatum die vals werd bevonden en tracht u derhalve nog steeds de Belgische asielinstanties in haar beoordeling van uw nood aan bescherming te misleiden door u meerdere jaren jonger voor te

doen. Deze vaststelling klemmt des te meer omdat u herhaaldelijk naar uw leeftijd van twaalf of dertien jaar verwijst om te verklaren waarom u bepaalde kennis over Khogyani ontbreekt (CGVS3 p.7,8,12,13)."

Verzoeker gaat niet akkoord met deze motieven en stelt uitdrukkelijk dat hij niet de bedoeling had om de asielinstanties te misleiden. Hij wijst erop dat het in Afghanistan een realiteit is dat veel mensen hun leeftijd niet kennen omdat er geen gewoonte bestaat om alle pasgeborenen te registreren. Gezien deze stelling is het evenwel eens te meer onbegrijpelijk dat verzoeker, ondanks een leeftijdsonderzoek en een beslissing van de Dienst Voogdij, bleef vasthouden aan de geboortedatum die vals werd bevonden. Waar verzoeker kritiek uit op het leeftijdsonderzoek dat in opdracht van de dienst Voogdij werd uitgevoerd, wordt er op gewezen dat hij de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Van deze mogelijkheid werd hij in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (adm. doss., stuk 37). Er blijkt evenwel niet dat verzoeker deze beroepsmogelijkheid heeft benut. Los van de door verzoeker opgegeven leeftijd, bevatten zijn verklaringen bovendien een discrepantie over de periode van zijn vertrek. Als verzoeker daadwerkelijk voor zijn aankomst in België vier of vijf jaar in Iran verbleef en twee jaar in Turkije, dan kan hij onmogelijk op het moment van de dood van de bekende moedjaheddinleider Haji Zaman in februari 2010 nog in zijn voorgehouden regio van herkomst in Afghanistan verbleven hebben. Verzoeker biedt geen enkele verklaring voor deze discrepantie. Aldus slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier, pertinent en terecht zijn, te weerleggen of te ontkrachten. Bijgevolg worden deze motieven door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. Nu uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker geen zicht heeft gegeven op het moment waarop hij Afghanistan verliet en op de leeftijd die hij destijds had, kan hij thans niet dienstig voorhouden dat zijn vijfjarig verblijf als illegale Afghaanse vluchteling in Iran niet wordt betwist.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

"Naast uw jonge leeftijd haalt u ook uw ongeletterdheid aan om uw onwetendheid over uw regio te verklaren. Ook over dit aspect van uw identiteit legt u in uw huidig verzoek geen geloofwaardige verklaringen af. Zo stelt u dat u niet naar school ging omdat u het niet leuk vond en dus zelf besloot om niet naar school te gaan, tegen de zin van uw ouders (CGVS3 p.9-10). U had er zelfs ruzie over met uw ouders en werd door hen geslagen (CGVS3 p.9-10). U studeerde dan maar religieuze lessen thuis en ging naar de moskee (CGVS3 p.9). Hierbij aansluitend kan worden opgemerkt dat uw moeder les gaf aan anderen die speciaal daarvoor naar uw huis kwamen (CGVS3 p.8,12). Hieruit blijkt inderdaad nogmaals het enorme belang dat uw ouders hechtten aan onderwijs. Deze vaststelling wordt versterkt doordat uw jongere broers na uw vertrek uit Afghanistan sowieso naar school gingen in uw regio (CGVS3 p.12). U bevestigt dat u zeven à acht jaar was toen uw ouders u naar school wilden sturen (CGVS3 p.9). U wilde niet en ging zelfs geen enkele dag naar school, zo zegt u (CGVS3 p.9). Verbaasd over deze uitspraken wordt u gevraagd of u als zeven- à achtjarige op die manier tegen de wil van uw ouders inging (CGVS3 p.9). U antwoordt hierop positief (CGVS3 p.9). Deze gang van zaken lijkt hoogst ongebruikelijk voor iemand van amper zeven à acht jaar om tegen de wil van zijn ouders niet eens één dag naar school te gaan (CGVS3 p.9). Het is onvoorstelbaar dat uw ouders, die het enorm belangrijk vonden dat u naar school zou gaan, er niet in zouden slagen hun kind van zeven à acht jaar niet één dag naar school te laten gaan. Ten slotte is de Afghaanse context waarin u opgroeide niet gekend om haar toegeeflijkheid van ouders naar hun kinderen toe.

Uw voorgehouden ongeletterdheid moet eveneens op basis van uw activiteit op facebook in vraag gesteld worden. Op de facebookpagina van "A. T. (...)", die u opgaf tijdens uw persoonlijk onderhoud in uw eerste verzoek, blijkt u niet alleen zeer actief en talrijke vrienden te bezitten, ook kruipt u er geregeld in uw pen (CGVS 24/10/2016 p.20). In het Pashtou of het Dari schrijft u regelmatig stukken tekst en communiceert u ook met uw vrienden. In uw eerste verzoek trachtte u uw gebruik van facebook in uw gedaante als niet of nauwelijks geschoolde man te minimaliseren door de uitspraak dat u vriend in het opvangcentrum u voor u inlogt in uw facebookaccount omdat u er niet toe in staat bent (CGVS 24/10/2016 p.20). U begon facebook echter ongeveer een half jaar voor uw aankomst in België te gebruiken. Deze vaststelling samen met uw veelvuldige gebruik van facebook en uw vlotte gebruik van een Afghaanse taal bevestigt bovenstaande bevinding dat u het CGVS het zicht op uw werkelijke scholingsgraad en levensomstandigheden wilt ontnemen.

Daarnaast ontvallen u nog bepaalde opvallende uitspraken. U stelt namelijk dat u van uw ouders niet naar buiten mocht (CGVS3 p.8-9,12). De reden daartoe was dat het niet veilig was voor u als jonge kerel en u zou kunnen worden meegenomen en misbruikt (CGVS3 p.8,12). U mocht niet zomaar met

mensen buiten omgaan, zo zegt u, en u zou in aanraking kunnen komen met sigaretten en hasj (CGVS3 p.8,12). In deze context is het dan toch vreemd dat uw ouders u wel degelijk naar school wilden sturen waardoor u zich onvermijdelijk buitenshuis moest begeven (CGVS3 p.9). Bovendien kwamen er blijkbaar wel meisjes naar uw huis om lessen te volgen bij uw moeder, en begaven ze zich zo buiten hun respectievelijke huizen (CGVS3 p.8,12). Geconfronteerd met deze vaststellingen zegt u dat het enkel de buurmeisjes uit uw dorp waren die dit deden (CGVS3 p.12). U vervolgt door naar aanleiding van deze confrontatie plots te verklaren dat u zich toch wel buitenshuis begaf, en eigenlijk wel naar familieleden, trouwfeesten en begrafenis en ging (CGVS3 p.12). U liet zich hiertoe steeds vergezellen door uw moeder of vader (CGVS3 p.12). Naar de moskee gaan in de ochtend of namiddag vormde tevens geen belet voor u (CGVS3 p.9).

Het is opvallend dat u niet alleen uw verklaringen wijzigt maar ook dat u op deze manier redeneert. U woonde namelijk in Kaga, de districtshoofdplaats van uw district Khogyani (CGVS2 p.2). Als hoofdplaats van Khogyani is uw dorp ongetwijfeld beveiligd door de politie en ander overheidspersoneel. Op die manier is uw redenering dat het gevaarlijk zou zijn om u buitenshuis te begeven zeer opmerkelijk. Daarenboven kan men opmerken dat indien uw ouders inderdaad zoveel belang hechtten aan uw scholing, ze u als zeven à achtjarige zeker naar school hadden kunnen brengen in uw eigen dorp (CGVS3 p.8-9). Het CGVS kan niet anders dan tot het besluit komen dat u uw levensomstandigheden in Khogyani tot aan uw vertrek naar Iran niet aannemelijk hebt kunnen maken.

Uw intentie om geen zicht te bieden op uw eigen levensomstandigheden voor uw vertrek uit Afghanistan trekt u ook door naar de levensomstandigheden van uw familieleden, die volgens u in Khogyani zouden wonen (CGVS3 p.12). Uw broers waren op het moment van uw vertrek uit Afghanistan, zo'n tien jaar geleden, ongeveer vier en zes jaar (CGVS3 p.12). U wordt eerst gevraagd of uw broers naar school gingen nadat u Afghanistan had verlaten (CGVS3 p.12). U zegt dat u het nu niet weet en dat het tien jaar geleden moeilijk was om naar school te gaan, maar dat het nu wel mogelijk zou zijn (CGVS3 p.12). Als u de vraag wordt herhaald weet u plots te zeggen dat ze sowieso wel gingen, maar toen u nog in Afghanistan was, ze niet gingen (CGVS3 p.12). Verdergaand op deze verklaring wordt u gevraagd naar welke scholen ze dan gingen (CGVS3 p.12). Deze vraag blijkt u echter te moeilijk (CGVS3 p.12). U was in België, Turkije of Iran, dus u kan niet weten naar welke school ze gingen (CGVS3 p.12). Dat u ondanks het contact met uw ouders na uw vertrek deze eenvoudige vragen over de leefwereld van uw broers niet of niet eensluidend kunt beantwoorden voegt zich bij bovenstaande vaststelling dat u op de werkelijke herkomst en levensomstandigheden van u en uw familieleden geen zicht wilt geven.

Ook kunnen uw verklaringen over de beroepsactiviteit van uw vader en het eraan verbonden inkomstenpatroon van uw familie in uw eerste volgend verzoek niet overtuigen. U beschrijft een situatie waarbij de vele gronden die uw familie bezit aan andere landbouwers werden verpacht terwijl uw vader enkele keren per jaar andere mensen op hun gronden hielp. Ander werk had uw vader niet (CGVS3 p.11). Deze voorstelling staat in contrast met uw beweringen tijdens uw eerste verzoek. Toen stelde u dat de oppervlakte van de gronden van uw familie overeen kwam met vijf of zes keer het lokaal van zo'n tien tot vijftien m² waarin uw persoonlijk onderhoud plaats vond (CGVS 24/10/2016 p.20). Een dergelijke oppervlakte is bezwaarlijk veel te noemen, laat staan voldoende om een gezin louter op basis van de pachtopbrengst te laten overleven. Bovendien beweerde u toen dat uw vader zijn eigen gronden verzorgde (CGVS 24/10/2016 p.4). Dat u afwijkende verklaringen aflegt over de inkomsten en de beroepsactiviteit van uw vader haalt verder het geloof in de verklaarde levensomstandigheden van u en uw familie onderuit."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker ook in zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen zicht wenst te geven op zijn werkelijke identiteit en verblijfssituatie in Afghanistan. Verzoekers verklaring in huidig verzoek om internationale bescherming dat hij in Iran en Turkije zou hebben gewoond, kan bovendien niet verhelpen dat hij onvoldoende kennis over zijn regio van herkomst kan aanreiken om te kunnen aannemen dat hij in Kaga heeft gewoond. Zijn beweerde verblijf te Kaga in het district Khogyani in de periode voor zijn vertrek naar Iran wordt teniet gedaan door de vaststellingen die tijdens zijn eerste verzoek werden gedaan in combinatie met de vaststellingen uit zijn tweede verzoek. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

"Allereerst kon worden vastgesteld uit uw eerste verzoek dat uw landbouwkennis ernstige hiaten kende. Uw vader was nochtans zelf op de velden actief als landbouwer u woonde in een rurale omgeving te Khogyani (CGVS3 p.2,11). U verklaart dat u veel gronden had en er anderen werkten op die gronden (CGVS3 p.11). De inkomsten van die gronden kwamen uw familie toe om te overleven, aldus uw verklaringen (CGVS3 p.11). Zelfs rekening houdend met uw jonge leeftijd zou u zo toch beter op de hoogte moeten zijn van de landbouw in uw regio. Ook op vlak van uw geografische kennis schoot u ernstig tekort in uw eerste verzoek. Zelfs indien u daadwerkelijk maar twaalf à veertien jaar in Kaga

woonde zou er van u die er in contact kwam met anderen meer kennis ter zake verwacht mogen worden over zijn nabije regio (CGVS3 p.8,11-12).

De vraag om andere scholen op te noemen in uw district naast het Jihadi Lesium in uw dorp is te moeilijk voor u (CGVS3 p.8). U stelt dat er vele andere scholen zijn in Khogyani, maar u erkent dat u het niet weet (CGVS3 p.8). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd blijkt dat er wel degelijk vele scholen in Khogyani zijn en waarvan twee in uw dorp Kaga, namelijk de Kaja Girls Primary School en de Malikyar Hotak High School. Het is zeer vreemd dat u, gezien uw contact met anderen en uw leefwereld als religieuze student, geen weet heeft van deze scholen.

Over bepaalde prominenten uit uw regio bent u slecht geïnformeerd. Zo beweerde u tijdens uw eerste verzoek dat de bekende moedjaheddinleider Haji Zaman in uw dorp woonde toen ook u daar vertoefde. In werkelijkheid is het op basis van uw verklaringen onmogelijk dat u deze beruchte krijgsheer als dorpsgenoot zou hebben gehad. Ook is het politiehoofd Samiullah Wazir u onbekend (CGVS3 p.7). Hij was nochtans het politiehoofd van uw district in 2006 en werd tevens gedood door een landmijn dichtbij het hoofdkwartier van Khogyani district, zijnde uw dorp Kaga. De administratief chef van Khogyani Abdul Jabbar en die door dezelfde aanslag als Samiullah Wazir om het leven kwam is u eveneens onbekend (CGVS3 p.8). Farooq Garandi die door een aanslag werd omgebracht kent u ook niet (CGVS3 p.7). Hij was het hoofd van de politie te Khogyani en werd in uw eigen dorp in april 2008 gedood. U woonde in het districtscenter Kaga en dus vlakbij de plaats waar deze aanslagen op deze prominente leden van de overheid gebeurden. Op die manier is het opvallend dat hun namen u niets zeggen.

Daarnaast kon u in uw eerste verzoek geen concrete voorbeelden aanhalen van hoe de politie en het leger de taliban bestrijden. Uw verklaringen omtrent de veiligheidssituatie in uw regio in uw tweede verzoek zijn eveneens niet erg verhelderend. U wordt gevraagd om een beeld van die situatie te schetsen en te bepalen welke dorpen bijvoorbeeld veilig en welke niet veilig waren (CGVS3 p.10). U zegt dat het nergens veilig is in Khogyani, in geen enkel dorp en zelfs niet in uw provincie en niet in heel Afghanistan (CGVS3 p.10). Vervolgens wordt gevraagd om toch een specifiek beeld op te hangen en bijvoorbeeld te zeggen waar de taliban zich ophielden (CGVS3 p.10). U verklaart dat de taliban overal actief is en er van elk huis leden van de taliban zijn (CGVS3 p.10). U vervolgt door te stellen dat ze vooral in de bergen wonen (CGVS3 p.10). Aan de hand van deze verklaring vraagt het CGVS u om nogmaals specifiek te zijn en te zeggen in welke dorpen of nabij welke dorpen ze zich dan voornamelijk bevonden (CGVS3 p.10). Wederom is uw antwoord onprecies. U zegt dat de taliban in de zwarte en in de witte bergen wonen en in de districten Sherzad en Wazir (CGVS3 p.10). De vaststelling dat u geen duidelijkheid kan scheppen over de plaatsen waar de gevreesde taliban zich ophielden in uw eigen district is zeer opmerkelijk. Ondanks uw jeugdige leeftijd kan er toch verwacht worden dat u op de hoogte was van bepaalde plaatsen waar de taliban zich ophielden (CGVS3 p.10). In de orale cultuur waarin u opgroeide moet en de naburige dorpen die door de aanwezigheid van de taliban te gevaarlijk waren voor de inwoners van het districtscentrum een gespreksonderwerp zijn geweest. De waarschuwingen die hieromtrent geuit werden zouden zelfs u als twaalf à zeventienjarige niet mogen zijn ontgaan. Er kwamen immers andere mensen naar uw huis om les te volgen, u ging naar de moskee, naar familie, naar trouwfeesten en begrafenissen en had zo dus contact met anderen, evenals uw vader die zich buitenshuis begaf om met anderen te werken (CGVS3 p.8,11-12). De vaststelling die in het kader van uw eerste verzoek werd gedaan wordt door uw vage en beperkte verklaringen omtrent de veiligheidssituatie in Khogyani zo wederom bevestigd."

Voor zover verzoeker zijn beperkte kennis over zijn voorgehouden streek van herkomst tracht te verklaren doordat hij zijn dorp ondertussen reeds negen jaar verlaten heeft en dat hij toen bovendien slechts twaalf of dertien jaar was, beperkt hij zich tot een summier verklaring (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen met betrekking tot zijn gebrekkige kennis, zonder evenwel deze vaststellingen *in concreto* te weerleggen. Hij betwist de feitelijke grondslag ervan niet, noch toont hij derwijze aan dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal kennelijk onredelijk zouden zijn. Van iemand die voorhoudt twaalf of dertien jaar in zijn dorp te hebben gewoond, mag immers worden verwacht dat hij kan antwoorden op eenvoudige vragen over de streek waarvan hij beweert afkomstig te zijn. Bovendien schepte verzoeker zelf geen duidelijkheid over zijn leeftijd en de periode van zijn vertrek uit Afghanistan.

Ook verzoekers bewering dat zijn ouders zeer beschermend waren en hem niet toelieten om veel buiten te komen, kan verzoekers gebrek aan kennis over zijn voorgehouden regio van herkomst niet vergoelijken. Zoals in de bestreden beslissing reeds is aangehaald, is de verklaring dat verzoeker van zijn ouders niet naar buiten mocht immers vreemd nu hij tevens verklaarde dat zijn ouders hem naar school wilden sturen. Bovendien verklaarde verzoeker dat er meisjes naar zijn huis kwamen om lessen

te volgen, dat hij naar familieleden, trouwfeesten en begrafeningen ging en dat naar de moskee gaan geen belet voor hem vormde.

Ten slotte laat verzoeker nog het volgende motief van de bestreden beslissing ongemoeid:

“Uw advocaat werpt terloops op dat u mogelijks zou zijn verwesterd en dat de Commissaris-Generaal deze piste kan bekijken (CGVS3 p.18). Deze suggestie van uw advocaat onderbouwt hij op geen enkele wijze. Evenmin worden het aangegeven door u tijdens de drie persoonlijke onderhouds die u op het CGVS had. U bent ruimschoots in staat geweest om uw verzoek voor te bereiden en om uw asielmotieven op het CGVS toe te lichten. Dat uw advocaat een blote suggestie doet is dan ook allerm minst ernstig. Uw meester erkent bovendien zelf dat het CGVS u voldoende ruimte heeft gegeven of nog dingen toe te voegen (CGVS3 p.18). Op die manier mag het duidelijk zijn dat uw meester een blote bewering doet die nergens in de notities van uw verscheidene onderhouds wordt gestaafd.”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Uit het geheel van de voorgaande motieven blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij daadwerkelijk afkomstig is uit het dorp Kaga in het district Khogyani van de provincie Nangarhar, en daar heeft gewoond tot aan zijn vertrek naar Iran. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld.

Waar verzoeker nog aanvoert dat zijn verblijf in Iran en Turkije niet in twijfel wordt getrokken en dat hij niet begrijpt waarom zijn vervolgingsvrees ten aanzien van Iran niet werd onderzocht, wordt erop gewezen dat verzoeker zelf verklaarde van Afghaanse nationaliteit te zijn, zodat zijn vrees voor vervolging diende te worden onderzocht ten opzichte van Afghanistan. Er dient dan ook niet te worden ingegaan op de problemen die verzoeker, naar eigen zeggen, als illegale Afghaanse vluchteling in Iran zou hebben gekend. De stukken die verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift bijbrengt, zijn in deze dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker niet heeft aangetoond afkomstig te zijn uit het dorp Kaga, gelegen in het district Khogyani van de provincie Nangarhar, en dat er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld, maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het dorp Kaga, gelegen in het district Khogyani van de provincie Nangarhar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Te dezen brengt verzoeker evenwel geen elementen aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een (in)direct refoulement.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens verschillende interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Het beginsel van de "*fair-play*" is maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 21 november 2011, nr. X; RvS 30 juni 2009, nr. X en RvS 3 december 2007, nr. X). Verzoeker toont evenwel niet aan dat er *in casu* sprake was van kwade trouw of moedwilligheid in hoofde van de commissaris-generaal, zodat een schending van het beginsel van de "*fair-play*" niet kan worden aangenomen.

2.3.11. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.12. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN